

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobkyně M.M., zastoupené JUDr. Janou Toušovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Klatovy, Randova 204/I., proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. dubna 2012 č.j.: VVŽÚ/2658/12, sp. zn. ZN/811/VVŽÚ/12**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sušice, správního odboru, ze dne 17.2.2012, čj. 2438-1/11/SPR, R.př.: 222/11-67, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. b), c) zák. č. 200/1990 Sb., tím, že dne 3.6.2011 kolem 19:55 hod. v Sušici III., Pod Nebozízkem 354, fyzicky napadla paní E.D. tak, že ji udeřila pěstí do levé části obličeje a kopla ji do břicha, čímž jí způsobila lehké zranění – zhmoždění levé části obličeje. Podle správních orgánů tak žalobkyně úmyslně narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním a jinému z nedbalosti ublížila na zdraví, za což jí byla uložena pokuta ve výši 500,- Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,- Kč.

Žalobkyně v žalobě namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav v rozporu s § 3 správního řádu a rozpor s § 2 téhož zákona, když podle názoru žalobkyně správní orgány zcela pominuly obsah spisu, ačkoliv byl proveden dostatek důkazů pro spolehlivé zjištění

skutkového stavu věci a pro vyvození patřičných závěrů. Správní orgány se však podle žalobkyně opírají prakticky jen o výpověď svědkyně E.D., která není objektivní, neboť jí neodpovídají ani obsahy lékařských zpráv. Žalobkyně tvrdila, že popsala děj dle skutečnosti a že tomu odpovídá i výslech svědkyně A.K., jehož přínos správní orgán nesprávně zbagatelizoval. Žalobkyně měla za to, že svědkyně si úraz přivodila sama a neoprávněně po žalobkyni žádala odškodnění úrazu. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že incidentu nebyl nikdo přítomen, pouze dcera E.D. slyšela z vedlejšího pokoje dvě rány, jež nedokázala popsat. Podle žalobkyně ani následné jednání této osoby neodpovídá tomu, že by matka byla vážně poraněna, když klidně odešla večer z domova a zraněná matka sama vyhledala lékařskou pomoc v místní nemocnici. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že první lékařská zpráva je datována až ve 21:27 hod a že matka mluvila s dcerou o napadení až po návratu z nemocnice. Podle žalobkyně z obsahu spisu není postaveno na jisto, že by žalobkyně napadla paní E.D. způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí. Výpověď poškozené a jí předkládané lékařské zprávy vykazují podle žalobkyně řadu rozporů. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že svědkyně E.D. nevyhledala lékařskou pomoc okamžitě a že její zdravotní stav nebyl tak vážný, neboť chodila normálně do práce, kde vykonávala zodpovědné povolání zdravotní sestry, a řídila motorové vozidlo.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na napadené rozhodnutí.

Součástí správního spisu je spis PČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Územního odboru Klatovy, OO Sušice ze dne 18.6.2011, s oznámením o podezření z přestupku spočívajícím ve výše popsaném jednání. Součástí je i oznámení E.D. ze dne 3.6.2011. Podle tohoto oznámení žalobkyně přišla téhož dne k ní do bytu a chtěla peníze za akvárium ve výši 300,- Kč. Svědkyně jí dala 200,- Kč a vykázała ji za práh bytu. V tuto chvíli ji žalobkyně praštila pěstí do levé části obličeje a kopla ji do břicha. Následně bouchla dveřmi a odešla pryč. Svědkyně uvedla do oznámení, že se nechala ošetřit na chirurgické ambulanci a přiložila kopii zpráv od lékaře a hlášení úrazu.

Dne 27.7.2011 žalobkyně před správním orgánem I. stupně podala vysvětlení, na které následně při jednání dne 10.10.2011 plně odkázala. Žalobkyně v něm přiznala, že svědkyni D. poslala urážlivou sms, avšak popřela, že by ji fyzicky napadla tak, že by ji praštila pěstí do levé části obličeje a kopla do břicha. Žalobkyně uvedla, že dne 3.6.2011 někdy před 20 hod. šla za paní D. a chtěla po ní uhradit peníze za půjčené akvárium. Podle žalobkyně jí paní D. chtěla dát 200,- Kč, ale žalobkyně žádala 300,- Kč. Paní D. tedy žalobkyni nic nedala a zabouchla před ní podle žalobkyně dveře. Žalobkyně uvedla, že byla poté u své kamarádky, přišel tam její otec a křičel na ni, co to udělala. Teprve od něj se žalobkyně měla dozvědět, že údajně paní D. udeřila a že tato měla modřinu v obličeji.

Podle výpovědi svědkyně T.D. ze dne 10.10.2011 jí žalobkyně 3.6.2011 odpoledne psala sms zprávy, že chce zaplatit za půjčené a následně rozbité akvárium. Tato svědkyně dále uvedla, že když k nim žalobkyně večer přišla, s bratrem odešli, neboť očekávali, že se její matka a žalobkyně budou hádat. Svědkyně slyšela hádku týkající se úhrady rozbitého akvária. Poté slyšela dvě rány. Svědkyně vyšla ihned z pokoje a viděla matku sedící na zemi a opřenou o dveře. Její matka se nemohla nadechnout, měla vyražený dech a stěžovala si na bolení břicha. Pak se jí začal vybarvovat monokl. Matka jí říkala, ať se uklidní, a poté šla

sama do nemocnice. Svědkyně poté, co vyšla z pokoje, žalobkyni již na chodbě neviděla, pouze viděla zavírání vchodových dveří. Následně matce volala na mobil a ta jí říkala, že je ještě v čekárně v nemocnici. Její matka se vrátila pozdě večer a tehdy dceři řekla, že ji žalobkyně napadla. Svědkyně T.D. rovněž uvedla, že když přišla na chodbu, dveře se dovíraly, ale její matka seděla na zemi u dveří do koupelny, takže ona je zavírat nemohla. Podle svědkyně to mohlo vypadat tak, že žalobkyně napadla její matku a při odchodu za sebou zavřela dveře. Vlastní napadení svědkyně ani její bratr neviděli. Svědkyně T. D. popřela, že by rány, které slyšela ze svého pokoje, byly z toho, že její matka dveře zavírala a žalobkyně je otvírala.

Svědce E.D. dne 10.10.2011 uvedla, že dne 3.6.2011 odpoledne posílala žalobkyně na mobil její dcery sms zprávy se žádostmi o zaplacení rozbitého akvária, a tak jí svědkyně odpověděla, aby přišla přímo za ní. Ihned poté kolem 20 hod. žalobkyně přišla a svědkyně jí dala 200,- Kč. Podle svědkyně si žalobkyně peníze vzala a udeřila svědkyni pěstí do obličeje na levou stranu. Pak svědkyně podle svého tvrzení dostala ještě minimálně jednu ránu do obličeje a poté ji žalobkyně kopla do břicha. Svědkyně uvedla, že padla na zem a měla vyražený dech. Žalobkyně odešla z bytu a zavřela za sebou dveře. Když děti svědkyně slyšely zavření dveří, obě přišly do chodby a viděly matku ležet na zemi. Když popadla dech, vzala si doklady a šla do nemocnice, kde se nechala ošetřit na chirurgické ambulanci a následně absolvovala vyšetření na neurologii, očním oddělení, ORL oddělení, CT a na psychiatrii. Absolvovala i následné kontroly a lékařské zprávy doložila do spisu. Svědkyně rovněž poukázala na skutečnost, že asi 2 měsíce před incidentem dostala od žalobkyně výhrůžnou sms zprávu. Dobu od incidentu do okamžiku uvedeného na lékařské zprávě (21:30 hod) svědkyně popsala tak, že byla na RTG, pak čekala v čekárně před chirurgií, následně probíhalo vyšetření a poté lékař napsal zprávu s uvedením času. Svědkyně E.D.dále popsala, že po incidentu ji bolela hlava a nemohla se hýbat, neboť měla vyražený dech a ihned špatně viděla na oko. Dceři řekla, že nepotřebuje pomoc, protože nechtěla děti stresovat, neboť obě děti ihned začaly brečet. Děti poslala před incidentem z chodby s tím, že to bylo mezi dospělými lidmi a nezletilé děti u toho nemusely být.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17.10.2011 uznal žalobkyni vinnou, avšak k odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí rozhodnutím žalovaného ze dne 9.12.2011 zrušeno a věc byla vrácena Městskému úřadu Sušice k novému projednání.

Při dalším ústním jednání 6.2.2012 vypovídala svědkyně A.K., která uvedla, že dne 3.6.2011 byla na návštěvě u svého přítele – bratra žalobkyně. Během návštěvy zaslechla, že se u nich řešilo něco kolem peněz za akvárium. Když svědkyně kolem 20 hod odcházela, šla žalobkyně za ní a říkala, že jde za paní D. pro peníze za akvárium. Svědkyně uvedla, že si přede dveřmi zavazovala boty a žalobkyně šla o patro výš k paní D. Svědkyně byla na podestě, odkud k bytu paní D. nebylo vidět, a slyšela pouze hlasitější hovor o penězích, ale blíže ho nevnímala. Svědkyni nebylo známo, zda byla žalobkyně v bytě u paní D., a neslyšela žádný hluk. Než si svědkyně zavázala boty, trvalo to asi 1 min, žalobkyně se vrátila a říkala, že peníze nedostala. Podle svědkyně byla žalobkyně klidná, nerozrušená.

V závěrečném vyjádření žalobkyně dne 10.2.2012 uvedla, že se paní D. nikdy nedotkla, pouze ji patrně slovně urazila. Žalobkyně poukázala na to, že špatný zdravotní stav

paní D. je dlouhodobý, a žádala o důkladné prostudování všech doložených lékařských zpráv, z nichž podle žalobkyně vyplývá, že E.D. udává špatný zdravotní stav stále jen sama, ale ve zprávách nejsou tyto diagnózy lékařsky potvrzené.

Rozhodnutím ze dne 17.2.2012 Městský úřad Sušice uznal žalobkyni vinnou výše popsaným přestupkem s odůvodněním, že výpověď svědkyně E.D. vyhodnotil správní orgán jako věrohodnou. Viditelná zranění zjištěná lékařem na chirurgické ambulanci v krátkém časovém odstupu od incidentu podle správního orgánu I. stupně odpovídají způsobu napadení popsanému paní D. Její výpověď je podle Městského úřadu podpořena i výpovědí její dcery T.D., která sice nebyla přímým svědkem napadení, ale viděla obviněnou žalobkyni přijít, slyšela hádku a popsala stav své matky bezprostředně po odchodu žalobkyně tak, že matka seděla na zemi opřená o dveře do koupelny, nemohla se nadechnout, stěžovala si na bolest břicha a začal se jí vybarvovat monokl. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že svědecká výpověď A.K. nevnesla do řízení žádné nové skutečnosti, na základě kterých by měl správní orgán změnit své předchozí rozhodnutí. Svědkyně se v době incidentu nacházela o patro níže, incident neviděla, pouze slyšela hlasitější hovor. Svědkyně uvedla, že se obviněná o patro výše zdržela pouze krátkou chvíli, tak 1 min, což však podle správního orgánu I. stupně nevylučuje, že obviněná paní E.D. napadla, neboť na to postačuje několik vteřin. Správní orgán tak dospěl k závěru, že žalobkyně fyzicky napadla paní E.D. tak, že ji udeřila pěstí do levé části obličeje a kopla ji do břicha, čímž jí způsobila lehké zranění – zhmoždění levé části obličeje. Žalobkyně tak úmyslně narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním a jinému z nedbalosti ublížila na zdraví. Jednání žalobkyně naplnilo skutkovou podstatu přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zák. o přestupcích, podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití jiným hrubým jednáním, tj. takovým jednáním, které podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti. Úmysl je podle správního orgánu I. stupně patrný ze samotného jednání žalobkyně, neboť udeřit někoho pěstí a kopnout lze jen těžko neúmyslně. Rána pěstí a kopnutí do břicha je podle správního orgánu I. stupně hrubým jednáním, které narušuje klidné a spořádané soužití občanů. Nelze je považovat za jednání jinak nevhodné, neboť nejde o pouhé porušení slušnosti nebo zdvořilosti. Jednání žalobkyně dále podle správního orgánu I. stupně naplnilo skutkovou podstatu přestupku dle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, když žalobkyně svým jednáním způsobila paní D. zhmoždění levé části obličeje, které se projevilo otokem a hematomem na levé tváři a oku, tedy svědkyni ublížila na zdraví. Žalobkyně podle správního orgánu I. stupně měla a mohla vědět, že takovým jednáním může způsobit zranění, tedy že může ublížit na zdraví.

Podle žalobou napadeného rozhodnutí Městský úřad Sušice náležitě objasnil skutkový děj a zhodnocení důkazů považuje žalovaný za logické, mající oporu v provedených důkazech. Výpověď svědkyně E.D. je podle žalovaného podpořena výpovědí svědkyně T.D. a tyto jsou podpůrně podpořeny i lékařskou zprávou ze dne 3.6.2011, podle níž svědkyně E.D. přišla k lékaři s bolestivostí v dolní části sternu a s bolestivostí a zarudnutím levého ucha. K námitce žalobkyně, týkající se lékařských zpráv založených ve spisu, a k tvrzení, že svědkyně nevyhledala okamžitě po incidentu lékařskou pomoc, žalovaný poukázal na to, že ošetřující lékař vystavil zároveň i hlášení úrazu podle § 55 zák. o veřejném zdravotním pojištění, kde uvedl, že svědkyně E.D. byla napadena sousedkou udeřením do hlavy, tváře a kopnuta do břicha, a také na skutečnost, že tato svědkyně téhož dne na policii uvedla, že ji

žalobkyně praštila do levé části obličeje a kopla do břicha. Svědkyně uvádí podle žalovaného tento popis události po celou dobu. Podle žalovaného skutečnost, že obsah lékařské zprávy a hlášení není zcela totožný s výpovědí svědkyně, ještě neznamená nevěrohodnost této svědkyně. Žalovaný poukázal na to, že správní orgán I. stupně svědkyni poučil o její povinnosti vypovídat pravdu, včetně následků nepravdivé či neúplné výpovědi, a nebylo zjištěno, že svědkyně tuto svoji povinnost porušila. Stejně tak žalovaný nepovažoval za podstatné, že na lékařské zprávě je uveden čas 21:27 hod, neboť uvedení tohoto času není možné považovat za čas, kdy svědkyně došla do nemocnice, pouze za čas sepsání lékařské zprávy. V této souvislosti žalovaný poukázal na výpověď svědkyně T.D. o tom, že volala matce na mobil a ta jí řekla, že je ještě v čekárně. Dále žalovaný poukázal na výpověď svědkyně E.D., která popsala dobu od 20:00 do 21:30 hod. jako absolvování RTG, čekání v čekárně, vyšetření a následné sepsání zprávy. Žalovaný toto vysvětlení považoval za dostatečné. K tvrzení žalobkyně, že svědkyně nevyhledala pomoc okamžitě a její zdravotní stav nebyl tak vážný, žalovaný poukázal na to, že žalobkyni je kladeno za vinu způsobení lehkého zranění, k čemuž bylo přihlédnuto při určování výše sankce. S ohledem na to je podle žalovaného bezpředmětná skutečnost, že svědkyně E.D. chodila po incidentu do práce a řídila auto. To, že svědkyně uklidňovala dceru, je podle žalovaného logickým chováním matky, která se navzdory svému zranění snaží uklidnit své děti. Skutečnost, že zraněná svědkyně řekla své dceři o napadení až po návratu z nemocnice, nemůže mít podle žalovaného vliv na rozhodnutí, stejně jako názor žalobkyně, že dcera patrně nepřikládala zranění své matky velký význam, neboť klidně večer odešla z domova. Žalovaný naopak měl za to, že se dcera o zdravotní stav své matky zajímala, neboť jí telefonovala na mobil do nemocnice. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že správní orgán I. stupně výpověď svědkyně A.K. zcela pominul. Podle žalovaného správní orgán I. stupně zhodnotil výpověď této svědkyně a měl za to, že výpověď svědkyně A.K. nemohla zásadně potvrdit verzi žalobkyně, resp. mohla pouze potvrdit, že žalobkyně šla ke svědkyni E.D. a zdržela se tam cca 1 min. Z výpovědi svědkyně A.K. podle žalovaného nelze popsat sled událostí, jenž proběhl o patro výše, neboť na místo incidentu neviděla a podle své výpovědi rozhovoru ani nevěnovala pozornost. Rovněž žalovaný považoval za nepodstatné, že svědkyně T.D. nebyla schopna přesně určit dvě rány, které slyšela z vedlejšího pokoje. Tvrzení žalobkyně, že si svědkyně E.D. měla způsobit zranění sama a neoprávněně obvinít žalobkyni za účelem získání peněz, považoval žalovaný za účelovou spekulaci, která nemá oporu v provedených důkazech. Žalovaný dodal, že předmětem řízení není rozhodování o odškodnění úrazu a že v přestupkovém řízení je možno rozhodovat pouze o majetkové škodě.

O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud především konstatuje, že žalobní námitky se obsahově shodují s odvoláním, a tudíž k nim zaujal stanovisko také žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud má za to, že závěry žalovaného jsou dostatečně srozumitelné a přezkoumatelné, ostatně nepřezkoumatelnost není ani v žalobě namítána. Namítán je rozpor s obsahem spisu, když má žalobkyně za to, že přes dostatečné množství podkladů pro rozhodnutí nebyly tyto správně vyhodnoceny. S tímto tvrzením se soud neztotožňuje. Naopak z odůvodnění rozhodnutí obou

správních orgánů je podle soudu nepochybné, že žádný důkaz nebyl opominut. Není pravdou, že by se správní orgány nezabývaly výpovědí svědkyně K., když je z jejich rozhodnutí jasné, že obsah této výpovědi zkoumaly a podrobně hodnotily. Uvedená svědkyně incidentu nebyla přítomna, neviděla jej a neslyšela, co si žalobkyně s paní D. na chodbě o patro výš říkají. Za této situace závěr správního orgánu o tom, že „výpověď“ A.K. nevnesla do řízení žádné nové skutečnosti“, není pominutím svědecké výpovědi, nýbrž jejím správným a logickým zhodnocením, tj. sdělením, jaké zjištění vyplývá z tohoto důkazního prostředku a že toto zjištění nepotvrzuje verzi žalobkyně. Stejný postup lze vyčíst i z napadeného rozhodnutí žalovaného.

Nelze přisvědčit žalobkyni ani v tvrzení, že se správní orgány opíraly prakticky jen o výpověď svědkyně E.D., ani že tato výpověď je neobjektivní, neboť jí neodpovídají obsahy lékařských zpráv. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že rozhodující pro skutkové vyličení rozhodných okolností byla skutečně klíčová výpověď svědkyně E.D., také proto, že tato svědkyně incident oznámila Policii ČR již v den, kdy se stal, tudíž pokud její výpověď před správním orgánem korespondovala s jejím oznámením, lze jí přisoudit dostatečnou věrohodnost. Nadto není pravdou, že by se správní orgány opíraly pouze o tento důkaz, když ve správním řízení byla vyslechnuta rovněž T.D. I když tato svědkyně nebyla přítomna fyzickému napadení své matky, viděla a popsala jeho bezprostřední následky, tj. viděla zavírání dveří a současně svou matku sedící na zemi s vyraženým dechem a viditelně zraněnou. Také byla svědkyní příchodu žalobkyně a věděla, o čem se vede spor (zaplacení půjčeného a rozbitého akvária). Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že zohlednily i tuto výpověď a označily ji za korespondující s výpovědí E.D. Stejně tak posoudily správní orgány i lékařské zprávy, když v den incidentu byly sepsány jak lékařské zprávy, tak i hlášení úrazu. Soud se ztotožňuje s porovnáním obsahu lékařské zprávy datované 3.6.2011 ve 21.27 hod s hlášením úrazu i s názorem, že rozdíly v těchto listinách jsou nepodstatné a v zásadě tyto důkazy podporují výpověď E.D.

Na základě těchto úvah proto nelze akceptovat tvrzení žalobkyně měla, že svědkyně si úraz přivodila sama, aby neoprávněně po žalobkyni žádala odškodnění úrazu. Soud má shodně se správními orgány za to, že bylo ve správním řízení prokázáno, že se skutek stal tak, jak je popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Přestože incidentu nebyl nikdo přítomen, pouze dcera E.D. slyšela z vedlejšího pokoje dvě rány, jež nedokázala popsat. Právě nepřímé důkazy (výpověď T.D. a lékařské zprávy), jsou, jak již bylo výše uvedeno, v souladu s přímým vyličením události svědkyní E.D., naopak verze žalobkyně nebyla ničím potvrzena, ani žalobkyní navrženou svědkyní K. Správní orgány se proto správně přiklonily k verzi, která byla podložena důkazy.

K tvrzení žalobkyně, že následné jednání svědkyně T.D. neodpovídá tomu, že by matka byla vážně poraněna, když klidně odešla večer z domova a zraněná matka sama vyhledala lékařskou pomoc v místní nemocnici, soud pouze uvádí, že se ztotožňuje s vysvětlením žalovaného, že je logické, aby matka svou dceru uklidňovala. Rovněž se soud shoduje se žalovaným v časovém průběhu události po incidentu, tj. že údaj na lékařské zprávě 21.27 hod odpovídá tomu, že předtím svědkyně musela dojít do nemocnice, čekat v čekárně a být ošetřena lékařem. Také má soud za správnou úvahu, že není vyloučeno, aby zraněná

svědkyně dále chodila do práce a řídila motorové vozidlo, když se v daném případě jednalo o lehké ublížení na zdraví.

Soud tedy neakceptoval názor žalobkyně, že z obsahu spisu není postaveno na jisto, že by žalobkyně napadla paní E.D. způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí. Soud v dané věci neshledal pochybení ze strany správních orgánů ve vztahu k námitkám žalobkyně, tedy zejména neshledal tvrzené vady ve skutkových závěrech a v hodnocení důkazů, naopak podle názoru soudu hodnocení důkazů bylo provedeno v souladu s ust. § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, tj. a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 3. ledna 2014

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně